

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Нови пазар, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВИ ПАЗАР, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Николова

при участието на секретаря ГАЛИНА Н. СВИЛЕНОВА
като разгледа докладваното от Галина Николова Административно
наказателно дело № 20233620200110 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Жалбоподателят Д. Г. А. от гр. В. не оспорва, че на посочената в акта и в НП дата е управлявал посоченото МПС.

Жалбоподателят оспорва описаната фактическа обстановка, че нарушението е установено и извършено в гр. Каспичан, при ограничение на скоростта от 50км/ч. Оспорва начина на установяване на нарушението и компетентността на актосъставителя и наказващия орган, както и срока на издаване на НП.

Поради смяна на министрите на МВР, оспорва оправомощаването на наказващия орган, дадено от 02.12.2021 г.

Сочи, че от АУАН не ставало ясно в коя хипотеза на чл. 39, ал.3 или ал. 4 ЗАНН е установено нарушението. АУАН съдържа данни само за един свидетел, вместо за двама съгл. чл. 42, ал.1, т. 7 ЗАНН вр. чл. 43, ал.1 с.з.

НП било издадено на 25.01.2023 г., а АУАН е от 16.05.2022 г., което било нарушение на чл. 34, ал. 3 ЗАНН.

Имало различия между посоченото в НП, тъй като било посочено, че нарушението е в община Каспичан на път първи клас № I-2, а конкретизирането му било – в гр. Каспичан, път I-2 при км 135+235, поради което той не знаел кое е вярното.

Жалбоподателят твърди още, че е нарушен материалният закон, поради това, че мястото на описаното нарушение не е в гр. Каспичан, а е на републикански път I-2, като черпи права от Решение на МС № 236/13.04.2007 г., съгл. което пътят не е обявен за

общински.

Предвид на горното, моли съда да отмени изцяло издаденото НП като незаконосъобразно, издадено при противоречие с материалния закон и несъставомерност на деянието.

Въззиваемата страна, редовно призована не изпраща представител в открито съдебно заседание. Същата е заявила в писмено становище, че издаденото НП е законосъобразно и следва да се потвърди. В писменото становище е посочено, че местонахождението на пътя е правилно посочено – път I-2 при км 135+235 в гр. Каспичан в населено място посока към гр. Шумен. Посочено е също, че този участък от пътя бил част от кадастралния план на гр. Каспичан. Сочи, че съгл. Решение на МС № 959/31.12.2018 г. за утвърждаване списък на републиканските пътища в „забележка“ било посочено, че такса за ползване на пътна инфраструктура (винетна такса) не се заплаща за участъците от републиканските пътища, попадащи в границите на населените места, трайно обозначени със знаци Д11 и Д12, а също така за обходните и околоръстните пътища, попадащи в границите на населените места, както и за следните участъци от републиканските пътища, попадащи на територията на:“ Сочи, че посоченият пътен участък е трайно означен със знаци Д11 и Д12, поради което те са ориентир за границите на населеното място.

Според становището на въззиваемата страна нямало никакво значение дали пътят е общински или държавен, защото правилата за допустима скорост не са установени от правото на собственост върху съответния път.

Предвид на горното, моли съда да потвърди издаденото НП, като правилно и законосъобразно.

Като съобрази всички събрани по делото доказателства, съдът счете за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал.1 от ЗАНН от легитимирано лице, имащо правен интерес за обжалва горепосоченото наказателно постановление и се явява процесуално допустима.

На 16.05.2022 г. е бил съставен АУАН № 154478, копие от който е приложен на л. 7 от делото. Съгласно АУАН, на 08.04.2022 г. в 15,52 ч. в гр. Каспичан, път I-2, при км.133+235 (населено място), до разклона за гр. Плиска, в посока към гр. Нови пазар, жалбоподателят управлява собствения си ла „****“ с рег. № ***, собственост на ОТП Лизинг, клон В., със скорост от 102 км/ч., при въведено ограничение до 50км/ч. за движение в населено място. Скоростта превишава скоростта на движение с 52км/ч. Скоростта е фиксирана с TFR 1-М с № 591/12 и е намалена с 3%, поради възможна грешка на техн.ср-во.

Посочено е също, че АУАН е съставен по преписка с № ***/08.04.2022 г.

В акта е посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

Акта е връчен на жалбоподателя на 10.01.2022 г. Жалбоподателят е подписал акта, като е посочил, че има възражения – оспорва фактическите обстоятелства.

Въз основа на този акт наказващият орган е издал Наказателно постановление № 22-0307-001156/25.01.2023 г. на Началника на РУ Нови пазар, с което само за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП е наложил на жалбоподателя, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложена глоба от 700лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 30.03.2021 г.

I. Относно проверката за твърдени нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и НП, наведени от жалбоподателя, съдът установи следното:

1. Относно възражението за нарушение по чл. 37 ЗАНН.

Съдът намира, че актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са издадени от съответните компетентни за това органи. Издадени са от компетентни органи, притежаващи съответната материална и процесуална компетентност, съгл. чл. 165 от ЗДвП, както и притежаващи материална компетентност, доколкото са служители на РУ Нови пазар, намиращо се на територията на РС Нови пазар, а нарушението, според посоченото е извършено в гр. Каспичан, също на територията на съдебният район на РС Нови пазар.

Съдът намира за неоснователно възражението, че поради смяна на ръководството на МВР е налице нищожност на действията на актосъставителя и административнонаказващия орган, поради това, че дадените от предишния ръководител на държавния орган – МВР не са отменени и запазват своето действие. Съгласно чл. 115 КРБ, Министрите издават правилници, наредби, инструкции и заповеди. Издадената заповед, с която се оправомощават определени длъжностни лица с конкретни правомощия, има характер на индивидуален административен акт по см.на чл. 21 АПК, пораждащ права и задължения за адресатите му и същия не губи своето действие при смяна на министъра, който го е издал. Самият акт има конститутивно действие, доколкото с него се създават правни статuti за посочените в заповедта лица, и има неопределено във времето действие, т.е такова, което не се изчерпва с неговото еднократно изпълнение. Действието на издадения административен акт продължава до неговата отмяна или изменение от същия или друг министър, по арг. на чл. 99 АПК, доколкото актовете на министрите не подлежат на административен контрол съгл. чл. 82, ал.1, 2 АПК. В този смисъл е неоснователно възражението за некомпетентност на административно наказващия орган, както и на актосъставителя.

2. Относно възражението за нарушение на чл. 39 ЗАНН.

Относно останалите възражения по формалната редовност на съставените АУАН и НП, съдът ги намира също за неоснователни. Възражението за неяснота относно основанията за съставяне на АУАН дали е по чл. 39, ал.3 или ал. 4 ЗАНН е неотнормимо, доколкото чл. 39 ЗАНН разглежда особени хипотези при установяване на административно нарушение в случаите на маловажност (ал.1 и 2), за установени такива при извършването им (ал. 2а). Алинея 3 от чл. 39 ЗАНН касае предходните посочени в закона случаи. Последната алинея 4 от чл. 39 ЗАНН, касае случаите на издаване на електронен фиш, когато административното нарушение е установено и заснето с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител и когато това е предвидено в закон. В случая обаче посоченото от актосъставителя нарушение касае налагането на санкция която предвижда кумулативното налагане на глоба и лишаване от права на нарушителя, поради което и по арг. на чл. 189, ал.4 ЗДвП, е невъзможно издаването на електронен фиш, а е необходимо издаването на АУАН. Електронен фиш, съгл. чл. 189, ал.4 ЗДвП е възможно само за нарушение, за което **не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки**, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

Всъщност самото издаване на АУАН е станало не на основание чл. 39, която и да е от посочените там хипотези, а при условията на чл. 36 ЗАНН

3. Относно възражението за нарушение на чл. 40, чл. 42, ал.1, т. 7 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН.

Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН, АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението.

Законът не сочи колко трябва да са свидетелите, от което следва, че и един свидетел е годин свидетел за да удостовери предявяването на акта на нарушителя. Употребеното в чл. 40, ал. 1 ЗАНН множественото число „свидетели“ е относимо към установените в разпоредбата две категории свидетели – очевидци на нарушението и очевидци на неговото установяване. Тогава, когато има очевидци на нарушението именно те се вписват като свидетели в акта. Колко на брой са тези очевидци е винаги конкретно ситуиран въпрос от времето, мястото и начина на извършване на нарушението. В случая не важи римското правило, че един свидетел не е свидетел *Testis unus, testis nullus*, характерен за гражданското право, доколкото в административно наказателното право, подобно на наказателното важи принципът на законоустановеност, и при наличие на установени чрез техническо средство нарушения, документално установени, не е необходимо доказването им и с други свидетели. Задължително присъствие на двама свидетели изисква нормата на чл. 40, ал.3 ЗАНН, при съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя. Наличието на втори свидетел е допълнителна гаранция за защита на процесуалните права на нарушителя.

Не е нарушена и разпоредбата на чл. 42, т. 7 и чл. 43, ал.1 ЗАНН, които визират

изискването за посочване на индивидуализиращите данни на свидетелите като използва множествено число с оглед на различните видове свидетели, които могат да бъдат гарант за обективност при съставянето на акта – тези по алинея 1 (двата вида) или тези по алинея 3 на чл. 40 ЗАНН, но при наличието и на един свидетел, то АУАН е редовен и издаден в съответствие със закона. В този смисъл са Решение № 1891 от 12.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8568/2017 г., VII о., Решение № 2228 от 15.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10053/2018 г., VIII о., и др.

4. Относно възражението за нарушение на чл. 34, ал.3 ЗАНН.

Не е нарушен чл. 34, ал.3 ЗАНН, съгласно който образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта.

В действителност АУАН е съставен на 16.05.2022 г., а НП е издадено на 25.01.2023 г., което е повече от 6 месеца, всъщност 8 месеца.

По въпросът за характера на срока по чл. 34, ал.3 ЗАНН има спорни становища – дали е давностен или преклузивен, но същите са преодоляни с даденото в т. 1 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, тълкуване, че са давностни, което означава, че те на общо основание могат да бъдат спирани и прекъсвани. Основание за спиране на производството дава нормата на чл. 43, ал. 6 ЗАНН, съгласно която, когато нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен, това се отбелязва в акта **и производството се спира**. Индиции, че производството е било спряно се съдържат в писмо на л. 20 от делото от ОД МВР Шумен до Началника на Второ РУ В.. Нарочен акт за спиране на административното производство – заповед или резолюция, по делото не е приложен, поради което и посоченото в писмото няма доказателствена сила за действително извършено такова.

Върху акта, приложен по делото от административнонаказващия орган няма положена резолюция за спиране на производството. В справката за нарушител, на л. 31 от делото, също липсва отбелязване на издаден нарочен акт – мотивирана резолюция за спиране.

От горното съдът приема, че нарочен акт за спиране на административното производство, респ. за неговото възобновяване, няма и такова не е направено съгласно изискванията на чл. 43, ал. 6 ЗАНН. Безспорно е, че законът не сочи, с какъв акт следва да се постанови спирането, респ. възобновяването, поради което тази празнота на закона следва да се запълни по пътя на тълкуване на нормите в съвкупност и по аналогия, в случая на закона (*analogia legis*), съгласно чл. 46, ал. 1 от ЗНА с нормата на чл. 54, ал. 1, където е посочено, че прекратяването на посочените в закона основания се извършва с мотивирана резолюция. Съдържанито на резолюцията е посочено в чл. 54, ал. 4 ЗАНН. Това означава, че и при постановяване на спиране на административното производство следва да се издаде

резолюция или най – малкото заповед, която има характер на дадено от административно наказващия орган разпореждане. В практиката са известни случаи и на спиране на производството въз основа на нарочно издадена заповед. Такива са посочени в Решение № 2258 от 22.11.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2288/2021 г., Решение № 707 от 20.04.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 452/2022 г., и мн.др., в които е подчертано, че издаването на отделен акт за спиране не представлява нарушение на установеното правило от гледна точка на правната сигурност.

Следва да се посочи, че и по аргумент на по – силното основание, изведен пак от нормата на чл. 54 ЗАНН, сочещ задължителното издаване на мотивирана резолюция за прекратяване на административното производство, при наличие на посочените в закона основания, то и спирането на производството следва да се извърши също с такава резолюция. Също с нарочен акт (резолюция или заповед) следва да се извърши и възобновяването на производството.

Относно реда за постановяване на спирането на административнонаказателното производство е допустима и аналогия на правото (*analogia juris*), съгл. чл. 46, ал.2 ЗНА, доколкото самия ЗАНН не съдържа ясни регламенти за това.

На първо място, основание за аналогия дават нормите на чл. 54 - 55 АПК. Съгласно посоченото в чл. 54, ал.1, административният орган **спира** производството, при посочените там основания, като самото спиране следва да е облечено в съответен административен акт (резолюция или заповед), доколкото само наличен акт може да бъде съобщен на страните, съгл. чл. 54, ал.4 АПК. В ал. 3 е посочено, че при спиране на производството сроковете, при възобновяването производството започва от онова действие, при което е било спряно. В чл. 55 АПК е посочено, че производството се възобновява служебно или по искане на една от страните, след като отпаднат основанията за спирането му, а при възобновяването производството започва от онова действие, при което е било спряно.

На второ място, аналогия на правото е допустима в пълна степен с нормите на наказателнопроцесуалното право, доколкото чрез нея се търси норма, отнасяща се до случаи, подобни на неуредените, като се изхожда от неговите норми, от неговата същина и характер, от функциите които то осъществява. Съгласно чл. 84 ЗАНН, относно изчисляване на срокове, както и за производството пред съда са приложими правилата на НПК. Съгласно чл. 244 НПК, прокурорът се произнася с „постановление“, както в случаите когато спира производството, при наличието на основанията по чл. 25 и конкретно приложимо към настоящето дело е това по чл. 25, ал.1, т.1 НПК, така и в случаите когато прекратява наказателното производство на основанията по чл. 243 НПК. Съгласно изрично посоченото в чл. 245, ал.2 НПК, прокурорът **възобновява** спряното наказателно производство след като отпадне основанието за спиране или е възникнала необходимост от допълнителни действия по разследването. В същото време, в ал. 3 на чл. 245 НПК е изрично посочено, че при възобновяване на спряното производство разследването се извършва в сроковете по чл. 234. Те не включват времето, през което наказателното производство е спряно. Тази разпоредба е напълно идентична с посоченото в чл. 54, ал. 3 АПК.

От посоченото следва да се направи извода, че с какъвто по характер процесуален акт се произнася компетентния орган по прекратяването, със същата категория акт се произнася по спирането, доколкото това са действия временно или окончателно преустановяващи движението (разследването) по делото.

Аналогична разпоредба, относно спирането на едно производство се съдържа и в гражданско процесуалният кодекс, където в чл. 274, ал.1, т.1 ГПК е посочено, че срещу определенията на съда могат да бъдат подавани частни жалби, когато преграждат понататъшното развитие на делото. Определението за спиране е такова, че временно прегражда развитието на едно производство. Това означава наличието на ясен съдебен акт за спиране, респ. за възобновяване, доколкото и чл. 61, ал.1 ГПК сочи, че при спиране на производството се спират и всички започнали да текат, но неизтекли още срокове. В този случай спирането на срока започва от онова събитие, по повод на което е било спряно производството.

Трайно установено в законодателството, правната теория и практика е, че при спирането на сроковете, изтеклите до момента на акта на спиране срокове запазват своето действие и продължават да текат след отпадане на основанията за това, от момента на възобновяване на производството. Срокът, който е текъл до момента на спирането се запазва, и продължава след отпадане на причините за това, с възобновяване на производството.

Всичко гореизложено, в неговата съвкупност, сочи, че за да се прецени спазването на срокът за извършване на едно обвързано със срок процесуално действие, е необходим изричен разпоредителен акт, с който да се установи по ясен начин както момента на спиране, така и момента на възобновяване на производството, доколкото само така може да се извърши законосъобразна преценка за спазването му. Този акт, съгласно посочените по аналогия разпоредби може да бъде резолюция (по арг. на чл. 54 ЗАНН, постановление по чл. 244-245 НПК, определение по чл. 274, ал.1 ГПК или просто заповед).

Пренесено в сферата на административнонаказателното производство, горното означава, че следва спирането му да става с изричен акт на административнонаказващия орган – резолюция или заповед за спиране, както и изричен такъв акт за тяхната отмяна. С какъвто акт се произнася административнонаказващия орган по спирането със същата категория акт следва да се произнесе и по възобновяване на спряното производство.

Липсата на нарочен и при това мотивиран акт за спиране на производството е пречка съдът да прецени кога и на какво основание е било извършено такова, и дали е имало основания за неговото постановяване, което означава, че ако е нямало основания за спирането му, то срокът не е спрял и НП е следвало да бъде издадено в срок от шест месеца от издаване на АУАН.

Издаването на нарочен акт за спиране на административното производство, по реда на чл. 43, ал. 6 ЗАНН, резолюция или заповед, както и отбелязването му в акта, е необходимо, за да може да се прецени каква част от вече започналия срок по чл. 34, ал.3

ЗАНН е изтекла до момента на спиране на производството и каква част от него остава след неговото възобновяване. Началният момент е издаването на АУАН, а крайният срок е изтичането на 6 месеца от съответната дата.

Липсата на акт за спиране е пречка за преценка на начина по който следва да се изчисли срокът по чл. 34, ал.3 ЗАНН, който съгласно посоченото ТП е давностен. По въпроса за значението на акта за спиране в административното производство е и Решение № 69 от 2.03.2017 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 21/2017 г.

В резултат на горното и поради липсата на доказателства за извършено в рамките на закона спиране на производството, съдът приема, че издаденото НП е издадено след изтичане на срока по чл. 34, ал.3 ЗАНН

От това следва, че на основание чл. 54, ал. 1, т. 6 ЗАНН, след като НП е издадено след изтичането на шест месеца от съставянето на акта, всъщност това са единадесет месеца, поради което са налице безусловните основания за прекратяване на наказателното производство с мотивирана резолюция по реда на чл. 54, ал.1 и ал. 4 и следв ЗАНН, която подлежи на самостоятелно основани на съдебен контрол. Противното води до съществено процесуално нарушение, водещо до утежняване на положението на привлеченото към административна отговорност лице.

Обстоятелството, което налага прекратяване на административното производство е липсата на издаден в рамките на шестмесечния срок по чл. 34, ал.3 ЗАНН от съставянето на акта НП. Законодателят сочи като начален момент на този срок, момента на съставяне на акта, а не на неговото връчване. АУАН е съставен на 16.05.2022 г. и посочения по чл. 34, ал.3 ЗАНН срок изтича на 16.11.2022 г.

Като е издадено на 25.01.2023 г. НП, то е извън давностния срок по чл. 34, ал.3 ЗАНН и с това е осъществено условието за прекратяване на административното производство. В този смисъл са Решение № 176 от 5.04.2023 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 1033/2022 г., Решение № 125 от 24.10.2022 г. на АдмС - Кърджали по к. а. н. д. № 87/2022 г., Решение № 222 от 2.11.2012 г. на АдмС - Кърджали по к. а. н. д. № 211/2012 г. и мн.др.

По делото не са представени доказателства и за издадена в съответствие с изискванията на чл. 54, ал. 1, т. 6 ЗАНН мотивирана резолюция за прекратяване на административното производство, поради това, че НП не е издадено в шестмесечния срок от съставяне на акта, съгл. чл. 34, ал. 3.

Поради установеното по – горе и на основание чл. 63, ал.2, т. 3 ЗАНН, в провомощието на съда е да отмени издаденото НП и да прекрати административнонаказателното производство, което следва да се извърши с решение.

5. Относно възражението за нарушение на чл. 57, ал.1, т. 5 ЗАНН.

Съдът намира, че е налице противоречие между посоченото в НП относно мястото на

нарушението, конкретно „в Община Каспичан, на път първи клас № I-2“ и посоченото относно обстоятелствата, при които е извършено, конкретно „в гр. Каспичан, път I-2, при км. 133+235 (населено място) ...“.

Правилното посочване на мястото на нарушението има значение за индивидуализацията на приложимото законодателство и на самото нарушение. Като е посочил за място на извършване на нарушението „в община Каспичан“, административно наказващия орган е посочил, по – широк териториален обхват на нарушението, което при описание на обстоятелствата, при които е извършено изрично е конкретизирал, че е извършено в гр. Каспичан. Налице е несъответствие, но то не е съществено процесуално нарушение.

За преценката от формална страна на редовността на издаденото НП е от значение наличието на посочено място на извършване на нарушението, а дали то съответства на действителното, следва да се установи при решаване на делото по същество.

Съдът намира, че извън посочения извод по чл. 63, ал.2, т. 3 ЗАНН, относно приложенето на чл. 54, ал. 1, т. 6 ЗАНН, налагащ отмяна на издаденото НП и прекратяване на административнонаказателното производство, което следва да се извърши с решение, следва да се разгледа и обосноваността на издаденото НП.

Относно обстоятелствата, налагащи прекратяване на съдебното производство.

По делото не е представено от жалбоподателя доказателство за извършено от него доброволно плащане на наложените с НП наказания – глоба, поради което и по арг. на противното от чл. 79б, ал.2 ЗАНН, не са налице основания за прекратяване на производството в тази му част и делото следва да се разгледа по същество.

Разгледано по същество делото, съдът установи от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е правоспособен водач на МПС, притежаващ СУМПС със срок на валидност до 02.11.2030 г. за категориите В М АМ.

Описаното в АУАН и НП МПС, л.а „****“ с рег. № ***, е собственост на жалбоподателя, което се установява от приложената справка, приложена по делото, л. 12 на гърба.

По делото не се спори и съдът приема за безспорно установено, че на 08.04.2022 г. в 15,52 ч., жалбоподателят управлявал л.а „****“ с рег. № ***, движейки се по път I-2, когато при км. 133+235 до разклона за гр. Плиска, в посока от гр. Шумен към гр. Нови пазар, се движел със скорост от 105 км.ч.

Съгласно приложените снимки Клип № *** от радар № 591, на л. 12, приетата за превишена скорост е от 52 км.ч., след приспадане на 3 км/ч за статистическа грешка.

Посоченото в протокола ограничение на скоростта е от 50 км/ч. В Протокол с рег. № 307р-5952/12.04.2022 г., л. 9, е посочено, че това е първокласен път. В задължителното поле за посочване на ограничението на скоростта е посочено 50 км/ч. ограничение, но не е попълнено полето за пътен знак за ограничение, както и разстоянието от пътния знак с въведено ограничение до АТСС в метри.

Клипът е разпечатан, след установяване на собственика на МПС-то е изпратена покана и декларация съгл. чл. 188 от ЗДвП, които са приети и попълнени от жалбоподателя.

След връщането на подписаните от жалбоподателя покана и декларация от 28.04.2022 г. е установен водачът на лекия автомобил, жалбоподателят Д. Г. А. от гр. В..

Въз основа на посочената в клипа скорост на движение на управляваното от жалбоподателя МПС е издадено и АУАН № 760011, л. 7 от делото.

Административнонаказващия орган е приел за установено, че е налице нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал.1 ЗДвП, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h, която за населено място е 50 км/ч., а извън населено място е 90 км/ч.

Съгласно посоченото в АУАН и НП, АНО е приел, че нарушението е извършено в гр. Каспичан, път I-2, км. 133+235, като в скоби е доуточнено, че се касае за „**населено място**“, до разклон за гр. Плиска, в посока гр. Нови пазар.

Преценката дали даден път е част от населеното място или е извън него се извършва въз основа на действащата нормативна уредба Закона за пътищата и утвърдените от Министерски съвет списъци на републиканските, респ. общинските пътища в страната.

От установеното по делото е безспорно, че мястото на установеното нарушение е на **Път I-2 км. км. 133+235.**

Съгласно чл. 3 от Закона за пътищата, пътищата са републикански и местни, като към републиканските пътища са освен магистралите, скоростните пътища и пътищата от първи, втори и трети клас, които осигуряват транспортни връзки от национално значение и образуват държавната пътна мрежа. Категоризацията на самите пътища се извършва от Министерски съвет, съгласно утвърдени от него нарочни списъци.

Съгласно **Решение № 959 на МС от 31.12.2018 г.** за утвърждаване на Списък на републиканските пътища, за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса, и за определ.е на съоръжение, за което се събира такса по чл. 10, ал. 4 от Закона за пътищата за ползване на отделно съоръжение по републиканските пътища, **е път от първи клас на републиканската пътна мрежа**, посочен в приложение № 1, т.1, и включва участъкът от Граница Румъния - Русе - Цар Калоян - о.п. Разград - о.п. Шумен - Девня - В.. Посочено е, че този път преминава през областите Русе, Разград, Шумен и В. (Рс, Рз, Ш, Вн).

Съгласно посоченото в чл. 6, ал.4 от ППЗП, както и в обяснителната записка към

решението на МС, пътищата първи клас са предназначени за осъществяване на транзитно движение на големи разстояния (предимно от граница до граница). Те обслужват големи прилежащи територии и съвпадат с направленията на основните транзитни потоци в страната или директно свързват отдалечени важни административно-стопански региони в страната. Имат връзки с пътища към прилежащите територии само на определени места.

В същото време, съгласно **Решение № 236 от 13 април 2007 г.** на Министерския съвет за утвърждаване на списъка на общинските пътища, част от път I-2 с идентификационен номер SHU1185 / I - 2, Шумен - Каспичан / Шумен, кв.Мътница - Царев брод / III - 7003 /, в приложението посочен под № 552, като е уточнено, че същия **обслужва община Шумен.**

В общата част на посоченото решение е записано, че СПИСЪКЪТ включва пътища, които по функции отговарят на изискванията за местен общински път, съгласно чл. 3 от Правилника за прилагане на Закона за пътищата и „Критериите за включване на път в списъка на общинските пътища” (приети с Решение № КАЕП-01-02-51/6.10.2006 г. на Националния експертен съвет по устройство на територията и регионална политика) и които, по данни от общинските служби по земеделие и гори, са съставени от имоти (кадастрални единици) - общинска собственост.

Посоченото в Решение № 236 от 13 април 2007 г.на МС, че посочения пътен участък от път I-2 с идентификационен номер SHU1185 **обслужва община Шумен**, означава, **че същия не обслужва община Каспичан**, от което следва, че той не е път на община Каспичан, респ.път от населеното място на гр. Каспичан.

Посоченото решение е било многократно изменяно, но не и в частта относно път I-2.

От това следва, че пътният участък от път I-2 при км. 133+235, не е път от общинската пътна мрежа както на община Каспичан, така и на гр. Каспичан.

За да обоснове обстоятелството, че пътният участък, през който е преминал жалбоподателя е част от общинската пътна мрежа и за него важат правилата за движение като за населено място, за които е приложимо ограничението на скоростта от 50км/ч., съгл. чл. 21, ал.1 ЗДвП, въззиваемата страна е приложила към административната преписка и кореспонденция с Община Каспичан и ОПУ Шумен, която обаче не е част от административно наказателното производство по издаване на НП, доколкото не е част от посочените в НП доказателства. Същата е приета в съдебното производство и служи само за доказателство, дали пътният участък, в който е извършено нарушението, път I-2 при км. 133+235 е път в населеното място на гр. Каспичан, доколкото в АУАН и НП е посочено, че нарушението е в гр. Каспичан, на път I-2, км. 133+235 (населено място).

По въпроса дали път № I-2, км. 133+235 е път от територията на гр. Каспичан, респ. дали е път, за който важи ограничението по чл. 21, ал.1 ЗДвП, за движение в населено място със скорост не по-висока от 50 км/ч. от приетите по делото документи се установява следното:

Съгласно чл. 3, ал. 2 ЗП и чл. 6, ал.1, т. 3 ППЗП, и утвърдения на основание чл. 3, ал. 4 ЗП Списък на републиканските пътища, съгласно Решение № 959 на МС от 31.12.2018 г., посочения път № I-2, км. 133+235, е път от първи клас на републиканската пътна мрежа, посочен в приложение № 1, т.1, и включва участъкът от Граница Румъния - Русе - Цар Калоян - о.п. Разград - о.п. Шумен - Девня - В.. Посочено е, че този път преминава през областите Русе, Разград, Шумен и В. (Рс, Рз, Ш, Вн).

Съгласно чл. 19 от Закона за пътищата, републиканските пътища се управляват от Агенция „Пътна инфраструктура“, а общинските пътища - от кметовете на съответните общини, като това управление включва дейностите посочени в ал. 2, сред които и в т. 4 е посочено организиране и осъществяване защитата на пътищата, включително на пътните съоръжения и на принадлежностите на пътя. Към пътните принадлежности, съгл. §1, т. 4 от ДР към ЗП се отнасят и пътните знаци.

По делото съдът е изискал информация от МРРБ относно пътният участък от път I-2 км. 133+235, относно това кой е негов стопанин, и в полученото писмо, л. 71, се сочи, че процесният пътен участък е част от републиканската пътна мрежа и негов стопанин е АПИ.

Съгласно чл. 4 ЗП, републиканските пътища могат да преминават през границите на урбанизираните територии, като в § 1, т. 3 ДР към ППЗП е посочено, че „Участък от републикански пътища в границите на урбанизираните територии“ е участъкът от пътя, обозначен с пътни знаци с наименования Д11 "Начало на населено място" и Д12 "Край на населеното място".

От своя страна, самото поставяне на пътните знаци Д11 и Д12 следва да съответства на изискванията за тяхното поставяне, регламентирани в Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци. Съгласно чл. 3, ал.2, т. 1 от посочената Наредба № 18/2001 г., пътните знаци и другите средства за сигнализиране на пътищата се поставят в обхвата на пътя, като в населени места и селищни образувания това се извършва, **съгласно проект за организация на движението, разработен въз основа на генералния план за организация на движението.** Съгласно посоченото в ал.3, проектите по ал. 2 се изработват, съгласуват и одобряват при спазване изискванията на Наредба № 1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата (ДВ, бр. 13 от 2001 г.), към момента отменена от новата Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г. за организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване.

Съгласно чл. 30, ал.1 от ЗП, АПИ осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища, а съгласно ал. 3, АПИ и общините осъществяват съвместно по взаимна договореност дейностите по изграждането, поддържането и ремонта на републиканските пътища в границите на урбанизираните територии при условията и по реда, определени с правилника за прилагането на закона.

Самото изготвяне на генералният план за организация на движението се извършва съгл. чл. 6 от Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г, по инициатива на собственикът или администрацията, управляваща пътя в качеството на възложител по смисъла на ЗУТ. Такъв

юридически субект с право на инициатива е АПИ, доколкото именно АПИ е стопанин на пътя. Съгласно посоченото в чл. 6, ал.3 Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г, когато път от републиканската пътна мрежа **съвпада с улица в населено място**, изготвянето на ПОБДНМ се възлага със споразумителен протокол между Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ) и съответната община.

По делото е приложено писмо от община Каспичан, л. 24 от делото, в което е посочено, че съгласно Заповед № РД-25-300/01.04.1986 г. на Зам председател на ИК на ОНС гр. Шумен, пътният участък от път I-2 при връзката му с път III-2006 (разклон с гр. Плиска при км. 133+235) бил включен в действащия устройствен план на гр. Каспичан – план за регулация и застрояване. Посочено е, че строителната граница на гр. Каспичан преминавала през кръстовището за гр. Плиска, и не било възможно монтирането на знаци Д11 и Д12 в точното местоположение на строителната и регулационна граница на гр. Каспичан в посока гр. В..

В писмото е посочено още, че генерален план за организация на движението (ГПОД), съгл. чл. 9, ал.1 от Наредба № 1/17.01.2001 г. за организиране на движението по пътищата, **се разработва**, но не е посочено кога е внесен такъв за одобряване и на какъв етап е работата по него.

От писмото и от приложената към него извадка от плана на гр. Каспичан, л. 26, **се установява, че посочения пътен участък не съвпада с конкретна улица в населено място гр. Каспичан.**

Освен това, нормативната уредба сочи, че дори и да съвпада път от републиканската пътна мрежа с улица от населено място, то инициативата за изготвяне на ГПОД се урежда по споразумителен протокол между Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ) и съответната община. Този споразумителен протокол, обаче касае само инициативата за изготвяне на ГПОД, **и не предвижда подписването на самостоятелен протокол за поставяне на пътни знаци**. По делото не е представен подобен споразумителен протокол между АПИ и Община Каспичан, съгласно който да се възлага на общината изготвянето на ГПОД, не е посочено и изобщо наличието на инициатива от АПИ за разработването на такъв.

Като липсва конкретна улица от гр. Каспичан, с която да съвпада посочения пътен участък от Път I-2 при км. 133+235 от републиканската пътна мрежа, то очевидно не може да се приложи и чл. 6, ал.3 от Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г, а единствено чл. 6, ал.1 от нея и инициатива за приемане на ГПОД има стопанинът на пътя, в случая АПИ. Такава инициатива от АПИ не е предприемана.

В писмото на Община Каспичан не се установява, дали одобрения със Заповед № РД-25-300/01.04.1986 г. устройствен план на гр. Каспичан – план за регулация и застрояване, в посочения пътен участък е бил изменян и по какъв начин, от което се установява, че промени в него, включващи Път I-2 км. 133+235, не са извършвани. Независимо от това обстоятелство, поради това, че посочения път преминава през населеното място гр. Каспичан, то поставянето на пътните знаци следва да става съобразно посоченото в чл. 3,

ал.2, т. 1 от посочената Наредба № 18/2001 г. и от Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г. за организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване, от стопанина на пътя – АПИ.

Конкретното местоположение на пътните знаци се определя съгласно чл. 12, ал.2, т. 2 и чл. 13, ал. 2, т.2 от действащата към момента на поставяне на пътни знаци Д11 и Д12, Наредба № 1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата, с проекта за ГПОД и ПОД, а съгласно сега действащата Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г. от в нарочна схема към ГПОД (чл. 25, т.1).

Съгласно приложен писмен отговор от Областно пътно управление (ОПУ) Шумен, се установява, че границите на населеното място по път I-2 „Русе – В.“, в района на гр. Каспичан са определени с Протокол за местоположението на пътни знаци Д11 и Д12 от 10.09.2019 г., копие от който е приложен по делото, л. 29-30. Съгласно протокола съставен от Комисия в състав: К.П., представител на Община Каспичан и Р.Ц., представител на Областно пътно управление, пътни знаци Д11 и Д12 от 10.05.2019 г., са поставени в участъка на път I-2 в населено място Каспичан за знак Д11 на км. 132+235 дясно, на км. 133+420 ляво и съответно за знак Д12 на км. 132+235 ляво и на км. 133+420 дясно.

Представения от въззиваемата страна протокол за местоположението на пътните знаци Д11 и Д12 не представлява извлечение от надлежно одобрен ГПОД или ПОД и не може да бъде основание за поставянето на такива пътни знаци. Той може да има само смисъл на направено предложение за тяхното поставяне, след като обаче има стартирана по закон, процедура по създаване и одобряване на ГПОД, какъвто няма. Това както бе посочено следва да се извърши в рамките на надлежно разработен и в съответствие със сега действащата Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г. на ГПОД, който задължително съдържа и схема за местоположение на пътните знаци, а към момента на фактическото поставяне на пътни знаци Д11 и Д12, редът се е определял съгл.чл. 12, ал.2, т. 2 и чл. 13, ал. 2, т.2 от Наредба № 1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата.

Следователно протоколът за местоположение на пътните знаци, въз основа на който такива са били поставени на означените в него места, е незаконосъобразен и конкретно нищожен от гледна точка на административното право акт, който не поражда права и задължения за изпълняващите го лица, тези които следва да поставят самите пътни знаци, както и за всички участници в движението, преминаващи през посочения пътен участък. Същия е изготвен от лица без необходимата компетентност (по чл. 16, ал.4 от Наредба № 1 от 2001, респ. по чл. 12 от сега действащата Наредба № РД-02-20-2 от 24.10.2022 г. за организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване), издаден е при нарушаване на установената форма, при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материално правните разпоредби, като всяко едно от посочените нарушения, попада сред посочените в чл. 146 АПК, основания за оспорване на административните актове. Посочените в протокола лица, не притежават самостоятелна компетентност да вземат решение за поставянето на пътни знаци, поради което същите са действали извън своите правомощия. Изпълнение на вече одобрен ГПОД би могло да бъде

възложено с нарочна заповед на правоимащите за това, в случая на АПИ, но само след наличие на одобрен ГПОД.

Следва да се отбележи с необходимата критичност към посоченото в писмото от Община Каспичан, че поставянето на пътни знаци Д11 и Д12, съгласно протокола е станало на 10.05.2019 г., а самия устройствен план на гр. Каспичан – план за регулация и застрояване е утвърден със Заповед № РД-25-300/01.04.1986 г. на Зам председател на ИК на ОНС гр. Шумен, пътният участък от път I-2 при връзката му с път III-2006 (разклон с гр. Плиска при км. 133+235) и от тогава не са предприети никакви действия по приемане на ГПОД, включващ и процесния пътен участък, а вместо това напълно необосновано и незаконосъобразно е извършено очертаване на границите на населено място на гр. Каспичан чрез поставянето на посочените пътни знаци.

Представителят на въззиваемата страна сочи, в писменото си становище по делото, л. 66-67, сочи, че съгласно Решение № 959 на МС от 31.12.2018 г. относно списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса, в Забележка било посочено, че „Такса за ползване на пътна инфраструктура (винетна такса) не се заплаща за участъците от републиканските пътища, попадащи в границите на населените места, трайно обозначени със знаци Д11 и Д12, а също така за обходните и околоръстните пътища, попадащи в границите на населените места, както и за следните участъци от републиканските пътища, попадащи на територията на“, посочените в таблицата общини, от което прави извод, че за посочения пътен участък, който бил означен трайно с пътни знаци Д11 и Д12, водачите били длъжни да съобразят скоростта си на движение като за движение в населено място.

Съдът намира, че това становище следва да се преценява през задължителното изискване за законност за поставяне на пътните знаци, а не за тези, които са поставени в нарушение на закона. Само надлежно поставени, по силата на закона пътни знаци Д11 и Д12, могат да породят задължение за спазването им, а в случаите когато техните императивни изисквания към участниците в движението са нарушени, последните да бъдат санкционирани за тяхното нарушаване. В настоящия случай е установено по несъмнен начин, че поставените на път от първи клас на републиканската пътна мрежа, означен като път I-2 в участъкът от него от км. 132+235 до км. 133+420, пътни знаци Д11 и Д12 са в нарушение на закона.

Служебно и ноторно известно е, че до постановяване на съдебното решение по АНХД № ***/2021 г. за този пътен участък, в нарушение на цитираната от самия въззиваем забележка към Решение № 959 на МС от 31.12.2018 г., в конкретния пътен участък са били поставени и пътни знаци Д25, въведени на основание чл. 2, ал. 2, т. 2, б. „г“ и чл. 99 Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, а след изменението от 2020 г. това е знак Д25.1, който означава, че „За използването на пътя се изисква платена винетна или ТОЛ такса“. Съгласно чл. 10 от ЗП и утвърдения списък на пътищата, заплащане на винетна такса се изисква за републиканските пътища, но не и за местните общински пътища. Тези пътни знаци са премахнати след постановяването на решенето по

АНХД № ***/2021. Това обаче, само показва административният хаос, създаден от неправомерните действия, основно на община Каспичан, вкл. и с поставянето на пътни знаци Д11 и Д12 в процесния пътен участък.

Да се приеме, че пътни знаци Д11 и Д12, поставени въз основа на протокола от 10.05.2019 г., поражда задължение за участниците в движението по пътищата, означава, да се приеме че един нищожен административен акт поражда права и задължения за всички засегнати от неговото действие лица. Правната теория и практика еднозначно подчертават, че нищожният административен акт не поражда правни последици и не може да бъде саниран. В този смисъл е посоченото в мотивите на ТР № 5 от 20.07.2010 г. на ВАС по т. д. № 2/2010 г., ТР № 3 от 16.04.2013 г. на ВАС по т. д. № 1/2012 г., Определение № 5961 от 16.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 3403/2022 г., 5-членен с-в, Определение № 2616 от 14.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 1120/2023 г., 5-членен с-в, и мн.мн. др., които е излишно да бъдат цитирани. Нищожният административен акт, от своя страна не може да бъде и годна правна основа за постановяването на друг акт, неговата нищожност няма нужда да бъде отменяна, освен в нарочно съдебно производство, а е достатъчно да бъде констатирана. Решение № 6473 от 7.07.2005 г. на ВАС по адм. д. № 10035/2004 г., I о. Съдът е длъжен да преценява фактите по делото единствено спрямо законно установените правила за поведение, респ. законно установените ограничения, а не спрямо произволно и наложени в нарушение на действащите закони такива, в частност наложени от незаконосъобразно поставени пътни знаци Д11 и Д12 в участъкът от път I-2 при км. 133+235.

Поради незаконосъобразното поставяне на пътни знаци Д11 и Д12 в участъкът от път I-2 при км. 133+235, те не пораждат задължение за водачите на МПС-та в този пътен участък да се съобразяват с правилата за движение в населено място, движейки се по път I-2 при км. 133+235.

По делото с категоричност е установено, че няма валиден, влязъл в сила план за организация на движението (ПОД) за гр. Каспичан, включващ процесния пътен участък от път I-2, изработен от правоспособно лице и съгласуван и одобрен по установения законен ред, към датата на поставяне на пътните знаци Д11 и Д12.

Въз основа на посоченото в писмото на Община Каспичан, относно това, че ГПОД, се разработва, както и това на МРРБ, съдът прави следния извод: **към момента на установяване на нарушението, както и към настоящия момент, няма одобрен по инициатива на АПИ, респ. по споразумение между АПИ и община Каспичан, генерален план за организация на движението, въз основа на който да е регламентирано поставянето на пътни знаци Д11 и Д12.**

Поставянето на пътни знаци Д11 и Д12 на означените в протокола от 10.05.2019 г. места, е незаконосъобразно и като такова не поражда правни последици, вкл. задължение за водачите на МПС-та в този пътен участък да се съобразяват с правилата за движение в населено място, движейки се със скорост не по- висока от 50 км/ч., съгласно посоченото в

чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Независимо от поставянето на пътни знаци Д11 и Д12 на означените в протокола от 10.05.2019 г. места, пътният участък от Път I-2 при км. 133+235, не е част от населеното място на гр. Каспичан, и за него не важат ограниченията, наложени от незаконосъобразно поставените пътни знаци Д11 и Д12.

Това показва, че АНО неправилно е посочил в АУАН и в НП, че нарушението е извършено в гр. Каспичан, път I-2, км. 133+235 (населено място), до разклон за гр. Плиска, в посока гр. Нови пазар.

Установеното нарушение е било извършено на републикански път I-2, км. 133+235 до разклон за гр. Плиска, в посока гр. Нови пазар, за който важи ограничението на скоростта от 90 км/ч, а не за 50 км/ч.

Относно това дали пътя е общински или републикански, следва да се отбележи, че АНО в различни свои актове борави с различни критерии за това. Така, подобно на посоченото в настоящето дело и по АНХД № ***/2021 г. и в АНХД № ***/2021 г. на РС Нови пазар е посочено, че пътят е първокласен, т.е републикански, а в АНХД № ***/2021 г. е посочено, че пътят е общинска пътна мрежа. Тези противоречия показват непознаване на нормативната уредба относно управлението и собствеността на пътя, а контролът за движение по него не могат да почиват на самоцелни правила, формирани въз основа на незаконосъобразни актове, като този по протокола от 10.05.2019 г. и докато не бъде приет ГПОД.

Във връзка с редица други административнонаказателни дела (в частност и АНХД № ***/2021 г. на РС Нови пазар), за установени нарушения в същия пътен участък е била образувана проверка от Върховната административна прокуратура на РБ, информация за резултатите от която е изисквана и приложена по делото.

От постъпилото писмо се установява, че пр.пр. № 992/2021 г. по описа на ВАП е приключила с резолюция за прекратяван, а материалите били предадени на МРРБ за предприемане на законни действия за осигуряване на пътната безопасност. Приложено е копие и от самата резолюция за прекратяване. В рамките на тази проверка бил изготвен доклад от АПИ и са направени изводи и констатации.

Съгласно приложената резолюция от 14.04.2022 г., пр.пр.№ 91/2022 г. на ВАП била прекратена.

От изисквания от МРРБ доклад и допълнително становище, се установява, че при проверката възложена на АПИ са констатирани основно технически несъответствия по пътната инфраструктура, както и са посочени предстоящи ремонтни дейности за всеки от пътищата, обект на проверката. Относно път I-2, на л.79 (гърба) е посочено, че пътната маркировка не е в добро състояние и не отговаря на Наредба №2, липсват пътни знаци, а **ограничителната система не отговаря на правилата или липсва.**

В обобщение на всичко гореизложено, се установи от една страна, че НП е издадено след изтичане на шестмесечния давностен срок по чл. 34, ал.3 ЗАНН от издаване на АУАН, а от друга се установи и материална незаконосъобразност на издаденото НП, поради това, че движението на жалбоподателя по път I-2 км. 133+235, не е било в населено място, и за него не важи ограничението на чл. 21, ал.1 ЗДвП за движение със скорост не по-висока от 50км/ч.

Съгласно задължителните указания на т.12 от ППВС № 10 от 28.09.1973 г. по н.д. № 9/1973 г. съдилищата са длъжни да следят да не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН.

Съгласно чл. 63, ал. 6 от ЗАНН съдът независимо от материалната законосъобразност на постановлението, го отменя и прекратява административнонаказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателската давност по чл. 34 от ЗАНН. Наличието на нарушение на чл. 34, ал.3 ЗАНН е по – силно основание за отмяна на издаденото НП, от установената от съда материална незаконосъобразност, тъй като представлява съществено процесуално нарушение, водещо до утежняване на положението на привлеченото към административна отговорност лице. Поради това, че вече е било образувано административнонаказателно производство, то същото на основание чл. 34, ал.3 ЗАНН следва да се прекрати поради изтичане на предвидената в закона давност.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 63, ал.6 ЗАНН, когато са налице основанията за това, съдът отменя наказателното постановление и прекратява административнонаказателното производство. В този смисъл са постановените Решение № 368 от 23.02.2023 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 3130/2022 г., Решение № 2363 от 12.12.2022 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2725/2022 г., Решение № 125 от 24.10.2022 г. на АдмС - Кърджали по к. а. н. д. № 87/2022 г., Решение № 2947 от 3.05.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 225/2022 г. и мн.др.

Относно разноските, съгл. чл. 63, ал.3 от ЗАНН.

Доколкото разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН предвижда, възможност за страните в съдебните производства да им бъдат присъдени разноски по реда на АПК, съдът установи следното:

Жалбоподателят няма искане за разноски.

Искане за разноски е направено от страна на въззиваемата страна.

Поради това, че чл.63д, ал.1 от ЗАНН препраща към чл.143 от АПК, субсидиарно приложим, който от своя страна сочи, че когато съдът отмени обжалваното наказателно постановление, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт (чл.143, ал.1 от АПК), а когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ (чл.143, ал.3

АПК).

От това и с оглед на заявените претенции за разноси от всяка от страните, следва, че когато съдът отмени НП на административно наказващия орган не се дължат разноси, вкл. и възнаграждение за юрисконсулт.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.6 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление НП № 22-0307-001156/25.01.2023 г. на Началника на РУ Нови пазар, с което на Д. Г. А. с ЕТН ***** от гр. В., ул. „****“ № 12, ет.12, ап. 33, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл.182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700лв. (седемстотин лева) и „лишаване от право на управление на МПС“ за срок от 3 (три) месеца и

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, образувано срещу Д. Г. А. с ЕТН ***** от гр. В., ул. „****“ № 12, ет.12, ап. 33, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, образувано с АУАН с бл. № 154478/16.05.2022 г. на РУ Нови пазар.

Отхвърля искането по чл. 63д ЗАНН на административнонаказващия орган, Началник РУ Нови пазар, за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт по сметка на ОД МВР Шумен.

Решението подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 211 от АПК пред Административен съд Шумен в 14 (четиринадесет) - дневен срок от получаване на съобщението, че същото е изготвено.

Съдия при Районен съд – Нови Пазар: _____